

Dosarul nr. 2ra-1410/21

Prima instanță: (Judecătoria Chișinău, sediul Centru) Iu. Potîngă
Instanța de apel: (Curtea de Apel Chișinău) N. Budăi, Iu. Cotruță, V. Mihaila

ÎNCHEIERE

22 septembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Inspectoratul General al Poliției,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Tulbu Ștefan împotriva Inspectoratului General al Poliției cu privire la repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 27 mai 2021,

c o n s t a ț ă :

La 09 august 2019, Tulbu Ștefan a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General al Poliției cu privire la repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii, Tulbu Ștefan a menționat că prin ordinul Inspectoratului General al Poliției nr. 70 ef din 15 februarie 2016, i-a fost aplicată sancțiunea disciplinară ”retrogradarea cu un grad special” pe motivul încălcării prevederilor art. 26 alin. (1) lit. b) și d) din Legea nr. 320 din 27 decembrie 2012 cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului și pct. 6 lit. i), g), j), l), 13 și 15 din Codul de Etică și Deontologie a polițistului.

Considerând ca fiind ilegal ordinul respectiv, l-a contestat în instanța de contencios administrativ.

Astfel, prin hotărârea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 10 octombrie 2016, s-a admis parțial acțiunea depusă, cu anularea ordinului Inspectoratului General al Poliției nr. 70 ef din 15 februarie 2016 ca fiind ilegal, iar în rest, pretențiile au fost respinse.

Hotărârea în cauză a fost menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 21 martie 2017 și încheierea Curții de Apel Chișinău din 08 noiembrie 2017.

Reclamantul a invocat că prin aplicarea neîntemeiată a sancțiunii disciplinare, i-a fost cauzat prejudiciu moral.

La 25 iunie 2019, a solicitat pârâtului repararea prejudiciului moral, iar prin răspunsul din 10 iulie 2019, cererea a fost respinsă.

Reclamantul Tulbu Ștefan a solicitat încasarea de la Inspectoratul General al Poliției a sumei de 100 000 lei cu titlu de prejudiciu moral și a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 09 martie 2021, s-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de Tulbu Ștefan.

S-a încasat de la Inspectoratul General al Poliției în beneficiul lui Tulbu Ștefan suma de 2 000 lei cu titlu de prejudiciu moral.

În rest, acțiunea a fost respinsă.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că prin ordinul Inspectoratului General al Poliției nr. 70 ef din 15 februarie 2016, i-a fost aplicată sancțiunea disciplinară ”retrogradarea cu un grad special” pe motivul încălcării prevederilor art. 26 alin. (1) lit. b) și d) din Legea nr. 320 din 27 decembrie 2012 cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului și pct. 6 lit. i), g), j), l), 13 și 15 din Codul de Etică și Deontologie a polițistului.

Considerând ca fiind ilegal ordinul respectiv, l-a contestat în instanța de contencios administrativ.

Astfel, prin hotărârea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 10 octombrie 2016, s-a admis parțial acțiunea depusă, cu anularea ordinului Inspectoratului General al Poliției nr. 70 ef din 15 februarie 2016 ca fiind ilegal, iar în rest, pretențiile au fost respinse.

Hotărârea în cauză a fost menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 21 martie 2017 și încheierea Curții de Apel Chișinău din 08 noiembrie 2017.

De asemenea, instanța de fond a stabilit că prin aplicarea ilegală a sancțiunii disciplinare reclamantului sub formă de retrogradare, acestuia i-au fost afectate drepturile nepatrimoniale privind prestigiul profesional, onoarea și dreptul la imagine, iar în acest context, instanța considerat necesar de a acorda despăgubiri morale reclamantului, având în vedere modul în care acesta a fost tratat la locul de muncă pentru libera exprimare, considerând că acesta a fost umilit ca ființă umană și a fost nevoit să treacă prin momente excepționale.

Astfel, instanța de fond a dispus repararea prejudiciului moral cauzat prin vătămarea drepturilor personale nepatrimoniale privind integritatea morală a reclamantului, prin încasarea sumei de 2000 lei.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 27 mai 2021, s-a respins apelul declarat de Inspectoratul General al Poliției și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 09 martie 2021.

La 14 iulie 2021, prin intermediul oficiului poștal, Inspectoratul General al Poliției a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârilor judecătorești, cu emiterea unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie respinsă integral.

Recurentul Inspectoratul General al Poliției, în motivarea recursului a invocat că instanța de apel nu a elucidat pe deplin toate circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei și s-a abținut de a da răspuns special și explicit la cele mai importante întrebări formulate de către apelant, circumstanță care a succedat adoptarea unei soluții nemotivate, rezultată din aplicarea în mod eronat a normelor de drept material.

De asemenea, a specificat că instanța de apel a ignorat dovezile care au fost prezentate pe parcursul examinării cauzei, din care rezultă că invocările reclamantului nu și-au găsit confirmare, discriminarea la locul de muncă nefiind susținută de careva probe.

La 19 august 2021, instanța de recurs a expediat în adresa intimatului copia recursului, fiind recepționat de către Tulbu Ștefan la 24 august 2021, conform avizului de recepție (f.d. 215).

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 27 mai 2021, iar la 05 iulie 2021, instanța de apel a expediat prin intermediul poștei electronice decizia motivată.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 14 iulie 2021, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de

casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise (Golder împotriva Regatului Unit, p.38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), p. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, p. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, p. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Inspectoratul General al Poliției, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Inspectoratul General al Poliției.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

judecătorii

Galina Stratulat

Dumitru Mardari